Biuletyn Europejski nr 2 (14)/ 2015*

SPIS TREŚCI

Informacje s. 2

Nowe akty prawne UE s. 3

Orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE s. 5

- Zagadnienia ogólne s. 5
- Podatki s. 6
- Transport lotniczy s. 7
- Swoboda działalności gospodarczej s. 8
- Ochrona zdrowia s. 8
- Polityka społeczna i zabezpieczenie społeczne s. 9
- Usługi telekomunikacyjne s. 12
- Własność intelektualna s. 12
- Ochrona baz danych s. 13

Orzecznictwo ETPC s. 13

Nowe pytania prejudycjalne sądów administracyjnych s. 15

* Biuletyn opracowywany przez Wydział VII Prawa Europejskiego w Biurze Orzecznictwa NSA stanowi informację o wybranych aktach prawnych Unii Europejskiej i orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz aktach prawnych Rady Europy i orzeczeniach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, mogących mieć znaczenie dla orzecznictwa sądów administracyjnych; jest dostępny w bazie CBOIS oraz na stronie internetowej NSA w zakładce „Prawo europejskie" pod adresem: http://www.nsa.gov.pl/biuletyn-europejski.php

Informacje

- 29 stycznia 2015 r. Europejski Trybunał Praw Człowieka opublikował statystyki za rok 2014. Wynika z nich, że Polska znajduje się na 9 miejscu pod względem liczby toczących się postępowań (2,6% - 1800 zawisłych skarg). Wśród państw, przeciwko którym zawisłych jest najwięcej spraw znajdują się Ukraina (19,5%), Włochy (14,4 %), Rosja (14,3 %), Turcja (13,6%) oraz Rumunia (4,9%). W 2014 r. utrzymała się spadkowa tendencja w odniesieniu do ilości skarg z Polski przydzielonych do rozpatrzenia przez skład sędziowski: w 2014 r. było to 2761 skarg. Polska poprawiła także wskaźnik liczby skarg przydzielonych do rozpoznania w stosunku do liczby ludności. W 2014 r. wskaźnik ten dla Polski wyniósł 0,72 i pod tym względem Polska była na 21 miejscu wśród państw Rady Europy. W 2014 r. 193 skargi zostały zakomunikowane rządowi RP w celu zajęcia stanowiska. W 2014 r. zapadło 28 wyroków w sprawach przeciwko Polsce. W 20 wyrokach ETPC stwierdził naruszenie, w 6 stwierdził, że nie doszło do naruszenia przez Polskę praw gwarantowanych Konwencją. 1 wyrok dotyczył wykonania wyroku wcześniejszego i wypłaty przez Polskę odszkodowania i zwrotu kosztów postępowania. W przypadku 1 sprawy wyrok potwierdził zawarcie ugody ze Skarżącym i skreślenie sprawy z listy. ETPC wydał ponadto 32 decyzje o niedopuszczalności. W 2014 r. 109 skarg przeciwko Polsce zostało zakończonych w drodze ugody lub deklaracji jednostronnej. W 2014 r. Komitet Ministrów Rady Europy zamknął postępowanie nadzorcze nad wykonaniem 352 orzeczeń ws. Polski, uznając je za wykonane.
- 30 stycznia 2015 r. w Europejskim Trybunale Praw Człowieka zainaugurowano kolejny rok orzeczniczy.
- 5 lutego 2015 r. Naczelny Sąd Administracyjny skierował do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytanie prejudycjalne w sprawie I FSK 255/14 w przedmiocie wykładni art. 18 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnotowego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347 z 2006 r., s. 1, ze zm.). Zob. treść pytania na s. 15 niniejszego Biuletynu.
- 12 lutego 2015 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej odpowiedział na pytanie prejudycjalne NSA (I GSK 780/11), wydając wyrok w sprawie C-349/13 *Minister Finansów przeciwko Oil Trading Poland Sp. z o.o.* w przedmiocie interpretacji art. 3 ust. 3 dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania (Dz. Urz. UE L 76 z 1992 r., s. 1, ze zm.) oraz art. 1 ust. 3 dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12 (Dz. Urz. UE L 9 z 2009 r., s. 12, ze zm.). Zob. treść wyroku na s. 7 niniejszego Biuletynu.
- 28 stycznia 2015 r. Rzecznik Generalny Maciej Szpunar przedstawił TSUE opinię w sprawie C-579/13 *P i S przeciwko Commissie Sociale Zekerheid Breda i College van Burgemeester en Wethouders van de gemeente Amstelveen*, z pytania prejudycjalnego Centrale Raad van Beroep (Niderlandy). Rzecznik

Generalny zaproponował, by TSUE udzielił sądowi krajowemu następującej odpowiedzi na pytania prejudycjalne:
„1. Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi nie stoi na przeszkodzie ustanowieniu przez państwo członkowskie obowiązków stanowiących środki integracji wobec obywateli państw trzecich posiadających status rezydentów długoterminowych nabyty w danym państwie. Takie środki mogą mieć na celu wyłącznie ułatwienie integracji danej osoby i nie mogą stanowić warunku utrzymania wspomnianego statusu lub wykonywania związanych z nim uprawnień.
W świetle zasady proporcjonalności środki integracji nie mogą nadmiernie utrudniać wykonywania uprawnień związanych ze statusem rezydenta długoterminowego, a także powinny być właściwe, aby zagwarantować cel polegający na ułatwieniu integracji, oraz nie wykraczać poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu. W szczególności środki integracji ustanowione względem rezydentów długoterminowych nie mogą obejmować obowiązku złożenia egzaminu z integracji społecznej.
2. Dla zastosowania powyższej wykładni nie ma znaczenia, czy wspomniany obowiązek został ustanowiony, zanim dana osoba nabyła status rezydenta długoterminowego” (pełny tekst Opinii w języku polskim dostępny na stronie internetowej TSUE pod adresem http://www.curia.europa.eu).

Nowe akty prawne UE

- Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/6 z dnia 31 października 2014 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 w celu uwzględnienia zmian masy nowych samochodów osobowych zarejestrowanych w latach 2011, 2012 i 2013 (Dz. Urz. UE L 3 z 7 stycznia 2015, s. 1). Rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.
- Rozporządzenie Komisji (UE) 2015/9 z dnia 6 stycznia 2015 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 142/2011 w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, oraz w sprawie wykonania dyrektywy Rady 97/78/WE w odniesieniu do niektórych próbek i przedmiotów zwolnionych z kontroli weterynaryjnych na granicach w myśl tej dyrektywy (Dz. Urz. UE L 3 z 7 stycznia 2015, s.10). Rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.
- Rozporządzenia wykonawcze Komisji (UE) 2015/20 do 2015/23 z dnia 5 stycznia 2015 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz. Urz. UE L 4 z 8 stycznia 2015, s. 7). Rozporządzenie wchodzi w życie

dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

- Rozporządzenie Komisji (UE) 2015/28 z dnia 17 grudnia 2014 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1126/2008 przyjmujące określone międzynarodowe standardy rachunkowości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej 2, 3 i 8 oraz Międzynarodowych Standardów Rachunkowości 16, 24 i 38 (Dz. Urz. UE L 5 z 9 stycznia 2015, s.1). Rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.
- Rozporządzenie Komisji (UE) 2015/29 z dnia 17 grudnia 2014 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1126/2008 przyjmujące określone międzynarodowe standardy rachunkowości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady odnośnie do Międzynarodowego Standardu Rachunkowości 19 (Dz. Urz. UE L 5 z 9 stycznia 2015, s. 11). Rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.
- Rozporządzenie Komisji (UE) 2015/45 z dnia 14 stycznia 2015 r. zmieniające dyrektywę 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 692/2008 w odniesieniu do innowacyjnych technologii mających na celu zmniejszenie emisji CO2 z lekkich pojazdów użytkowych (Dz. Urz. UE L 9 z 15 stycznia 2015, s.1). Rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.
- Rozporządzenie Komisji (UE) 2015/56 z dnia 15 stycznia 2015 r. zmieniające – w odniesieniu do handlu gatunkami dzikiej fauny i flory – rozporządzenie (WE) nr 865/2006 ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 (Dz. Urz. UE L 10 z 16 stycznia 2015, s. 1). Rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/57 z dnia 15 stycznia 2015 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 792/2012 w odniesieniu do reguł dotyczących wzorów zezwoleń, świadectw i innych dokumentów przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 338/97 w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi oraz w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 865/2006 ustanawiającym przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 (Dz. Urz. UE L 10 z 16 stycznia 2015, s. 19). Rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.
- Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz. Urz. UE L 12 z 17 stycznia 2015 r., s. 1). Rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.
- Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/96 z dnia 1 października 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 167/2013 w odniesieniu do wymogów dotyczących efektywności

środowiskowej i osiągów jednostki napędowej pojazdów rolniczych i leśnych (Dz. Urz. UE L 16 z 23 stycznia 2015, s. 1). Rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej a stosuje się od dnia 1 stycznia 2016 r.

- Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/68 z dnia 15 października 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 167/2013 w odniesieniu do wymogów dotyczących układów hamulcowych pojazdów do celów homologacji pojazdów rolniczych i leśnych (Dz. Urz. UE L 17 z 23 stycznia 2015, s. 1). Rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej a stosuje się od dnia 1 stycznia 2016 r.
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/131 z dnia 23 stycznia 2015 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1235/2008 ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w odniesieniu do ustaleń dotyczących przywozu produktów ekologicznych z krajów trzecich (Dz. Urz. UE L 23 z 29 stycznia 2015 r., s. 1). Rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Art. 1 pkt 1 stosuje się od dnia 1 lutego 2015 r. Art. pkt 2 stosuje się od dnia 1 maja 2015 r.
- Dyrektywa Rady (UE) 2015/121 z dnia 27 stycznia 2015 r. zmieniająca dyrektywę 2011/96/UE w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (Dz. Urz. UE L 21 z 28 stycznia 2015 r., s. 1). Dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/181 z dnia 30 stycznia 2015 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz. Urz. UE L 31 z 7 lutego 2015 r., s. 1). Rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE*

[*)W przypadku wyroków TSUE publikowane fragmenty stanowią wybrane cytaty lub tezy.]

Zagadnienia ogólne

Wyrok Trybunału z 9 stycznia 2015 r. w sprawie C-498/14 PPU David Bradbrooke przeciwko Annie Aleksandrowicz

Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – Uprowadzenie dziecka – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Artykuł 11 ust. 7 i 8

*) Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający zmierza zasadniczo do ustalenia, czy wykładni art. 11 ust. 7 i 8 rozporządzenia należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie przyznało wyspecjalizowanemu sądowi

jurysdykcję w zakresie rozstrzygania kwestii powrotu dziecka czy pieczy nad dzieckiem w ramach postępowania przewidzianego w tym przepisie, nawet gdy przed sądem powszechnym toczy się już postępowanie co do istoty sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej względem dziecka.

*) Celem rozporządzenia (WE) nr 2201/2003 nie jest ujednolicenie przepisów prawa materialnego i formalnego poszczególnych państw członkowskich. Jednakże stosowanie tych przepisów krajowych nie powinno naruszać skuteczności tego rozporządzenia.

*) Z motywu 33 rozporządzenia wynika, że uznaje ono prawa podstawowe i jest zgodne z zasadami przyjętymi w Karcie Praw Podstawowych UE, zmierzając w szczególności do zapewnienia przestrzegania podstawowych praw dziecka określonych w jej art. 24, w tym zwłaszcza prawa do utrzymywania stałego, osobistego związku i bezpośredniego kontaktu z obojgiem rodziców.

*) Zgodnie z orzecznictwem TSUE, z art. 11 ust. 7 rozporządzenia nie można wywieść, że orzeczenie w przedmiocie pieczy nad dzieckiem stanowi bezwzględnie warunek wstępny do wydania, w odpowiednim przypadku, orzeczenia zarządzającego powrót dziecka. To ostatnie orzeczenie niekończące postępowania w sprawie służy bowiem również realizacji celu postępowań administracyjnych i sądowych, czyli uregulowaniu sytuacji dziecka (zob. podobnie wyrok w sprawie C-211/10 PPU Povse, EU:C:2010:400, pkt 53).

*) Wykładni art. 11 ust. 7 i 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on zasadniczo na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie przyznało wyspecjalizowanemu sądowi jurysdykcję w zakresie rozstrzygania kwestii powrotu dziecka czy pieczy nad dzieckiem w ramach postępowania przewidzianego w tym przepisie, nawet gdy przed sądem powszechnym toczy się już postępowanie co do istoty sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej względem dziecka.

Podatki

Wyrok Trybunału z 22 stycznia 2015 r. w sprawie C-55/14 Régie communale autonome du stade Luc Varenne przeciwko państwu belgijskiemu

Odesłanie prejudycjalne - Dyrektywa 77/388/EWG - Podatek VAT - Zwolnienia - Artykuł 13 część B lit. b) - Pojęcie najmu nieruchomości zwolnionego z podatku - Odpłatne udostępnienie stadionu piłkarskiego - Umowa o udostępnienie zastrzegająca na rzecz właściciela określone prawa i prerogatywy - Świadczenie przez właściciela różnego rodzaju usług odpowiadających 80% wynagrodzenia przewidzianego w umowie

*) Artykuł 13 część B lit. b) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że odpłatne udostępnienie stadionu piłkarskiego na mocy umowy zastrzegającej na rzecz właściciela określone prawa i prerogatywy oraz przewidującej świadczenie przez niego szeregu usług, w szczególności usług utrzymania, sprzątania, konserwacji i zapewnienia zgodności z normami, odpowiadających 80% wynagrodzenia przewidzianego w umowie, nie stanowi co do

zasady „najmu nieruchomości” w rozumieniu tego przepisu. Dokonanie oceny w tym zakresie należy do sądu odsyłającego.

Wyrok Trybunału z 12 lutego 2015 r. w sprawie C-349/13 Minister Finansów przeciwko Oil Trading Poland sp. z o.o.

Odesłanie prejudycjalne - Podatki akcyzowe - Dyrektywy 92/12/EWG i 2008/118/WE - Zakres stosowania - Oleje mineralne i produkty energetyczne - Oleje smarowe wykorzystywane do celów innych niż napędowe i grzewcze - Wyłączenie - Podatek akcyzowy od konsumpcji produktów energetycznych, nałożony przez państwo członkowskie według reguł właściwych dla ujednoliconego podatku akcyzowego - Pojęcie "formalności przy przekraczaniu granic" - Artykuł 110 TFUE - Termin zapłaty krótszy w niektórych wypadkach dla nabycia wewnątrzwspólnotowego niż dla produktów nabytych w obrocie krajowym

*) Artykuł 3 ust. 3 dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania oraz art. 1 ust. 3 dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12, należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby produkty nienależące do zakresu stosowania tych dyrektyw, takie jak oleje smarowe wykorzystywane do celów innych niż napędowe i grzewcze, były objęte podatkiem regulowanym przez zasady identyczne jak te dotyczące systemu ujednoliconego podatku akcyzowego, ustanowionego przez rzeczone dyrektywy, jeżeli fakt objęcia rzeczonych produktów tym podatkiem nie powoduje formalności przy przekraczaniu granic w handlu pomiędzy państwami członkowskimi.

Transport lotniczy

Wyrok Trybunału z 15 stycznia 2015 r. w sprawie C-573/13 Air Berlin plc & Co. Luftverkehrs KG przeciwko Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (WE) nr 1008/2008 – Przewozy lotnicze – Artykuł 23 ust. 1 zdanie drugie – Przejrzystość cen – Elektroniczny system rezerwacji – Taryfy lotnicze – Wskazywanie ostatecznej ceny w każdym momencie

*) Artykuł 23 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty należy interpretować w ten sposób, że w ramach elektronicznego systemu rezerwacji takiego jak ten będący przedmiotem postępowania głównego ostateczna cena, jaką należy zapłacić, powinna być podawana przy każdym wskazaniu cen za przewozy lotnicze, w tym już przy pierwszej informacji o nich.

*) Artykuł 23 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 1008/2008 należy interpretować w ten sposób, że w ramach elektronicznego systemu rezerwacji takiego jak ten będący przedmiotem postępowania głównego ostateczna cena, jaką należy zapłacić, powinna być wskazywana nie jedynie w stosunku do konkretnie wybranego przez klienta przewozu lotniczego, ale także dla każdego przewozu lotniczego, dla którego taryfa jest wyświetlana.

Swoboda działalności gospodarczej

Wyrok Trybunału z 22 stycznia 2015 r. w sprawie C-463/13 Stanley International Betting Ltd, Stanleybet Malta Ltd przeciwko **Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Dogane e dei Monopoli di Stato**

Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Swoboda świadczenia usług – Gry losowe – Uregulowania krajowe – Uporządkowanie systemu udzielania koncesji poprzez zrównanie w czasie terminu ich wygaśnięcia – Nowy przetarg – Koncesje, których czas obowiązywania jest krótszy niż czas obowiązywania wcześniejszych koncesji – Ograniczenie – Nadrzędne względy interesu ogólnego – Proporcjonalność

*) Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE, a także zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one obowiązywaniu przepisów krajowych, takich jak będące przedmiotem postępowania głównego, które przewidują przeprowadzenie nowego przetargu obejmującego koncesje, których czas obowiązywania jest krótszy niż czas obowiązywania wcześniej udzielonych koncesji z uwagi na uporządkowanie systemu poprzez zrównanie w czasie terminu wygaśnięcia koncesji.

Ochrona zdrowia

Wyrok Trybunału z 15 stycznia 2015 r. w sprawie C-631/13 Arne Forsgren przeciwko Österreichisches Patentamt

Odesłanie prejudycjalne – Produkty lecznicze stosowane u ludzi – Dodatkowe świadectwo ochronne – Rozporządzenie (WE) nr 469/2009 – Pojęcie substancji czynnej – Skoniugowana szczepionka przeciwko pneumokokom – Stosowanie w pediatrii – Białko nośnikowe – Wiązanie kowalencyjne

*) Artykuł 1 lit. b) i art. 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 469/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one co do zasady temu, aby aktywny składnik mógł stanowić przedmiot dodatkowego świadectwa ochronnego, gdy ten aktywny składnik występuje w wiązaniu kowalencyjnym z innymi aktywnymi składnikami wchodzącymi w skład produktu leczniczego.

*) Artykuł 3 lit. b) rozporządzenia nr 469/2009 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on wydaniu dodatkowego świadectwa ochronnego w odniesieniu do aktywnego składnika, którego działanie nie jest objęte wskazaniami terapeutycznymi zawartymi w treści zezwolenia na dopuszczenie do obrotu.

*) Artykuł 1 lit. b) rozporządzenia nr 469/2009 należy interpretować w ten sposób, że białko nośnikowe skoniugowane z antygenem polisacharydowym poprzez wiązanie kowalencyjne może być uznane za „aktywny składnik" w rozumieniu tego przepisu, wyłącznie jeżeli wykazane zostanie, że posiada ono samodzielne działanie farmakologiczne, immunologiczne lub metaboliczne objęte wskazaniami terapeutycznymi wymienionymi w zezwoleniu na dopuszczenie do obrotu, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego

w świetle ogółu okoliczności faktycznych sporu rozstrzyganego w postępowaniu głównym.

Polityka społeczna i zabezpieczenie społeczne

Wyrok Trybunału z 14 stycznia 2015 r. w sprawie C-171/13 Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv) przeciwko M.S. Demirciemu, D. Cetinowi, A.I. Önderowi, R. Keskinowi, M. Tülemu, A. Taskinowi

Odesłanie prejudycjalne – Układ stowarzyszeniowy EWG–Turcja – Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących – Uchylenie klauzul zamieszkania – Świadczenia dodatkowe przyznawane na podstawie przepisów krajowych – Warunek zamieszkiwania – Zastosowanie wobec byłych pracowników tureckich – Obywatele tureccy, którzy nabyli obywatelstwo przyjmującego państwa członkowskiego

*) Przepisy decyzji Rady Stowarzyszenia nr 3/80 z dnia 19 września 1980 r. o stosowaniu systemów zabezpieczenia społecznego państw członkowskich Wspólnot Europejskich do pracowników tureckich i członków ich rodzin, w związku z art. 59 protokołu dodatkowego podpisanego w dniu 23 listopada 1970 r. w Brukseli, który został zawarty, zatwierdzony i ratyfikowany w imieniu Wspólnoty rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2760/72 z dnia 19 grudnia 1972 r., należy interpretować w ten sposób, że obywatele państwa członkowskiego, którzy jako pracownicy tureccy należeli do legalnego rynku pracy tego państwa, nie mogą, ze względu na zachowanie obywatelstwa tureckiego, powoływać się na art. 6 decyzji nr 3/80, domagając się niestosowania wobec nich warunku zamieszkiwania, od spełnienia którego ustawodawstwo tego państwa uzależnia wypłatę specjalnego świadczenia o charakterze nieskładkowym w rozumieniu art. 4 ust. 2a rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (EWG) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 647/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r.

Wyrok Trybunału z 15 stycznia 2015 r. w sprawie C-179/13 Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank przeciwko L. F. Evans

Odesłanie prejudycjalne – Ustalenie ustawodawstwa mającego zastosowanie do pracownika w dziedzinie zabezpieczenia społecznego – Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 – Zastosowanie – Zatrudnienie obywatela państwa członkowskiego w konsulacie państwa trzeciego, położonego na terytorium innego państwa członkowskiego, w którym pracownik ten zamieszkuje – Konwencja wiedeńska o stosunkach konsularnych – Artykuł 71 ust. 2 – Ustawodawstwo krajowe przyznające ułatwienia, przywileje i immunitety stałym rezydentom

*) Artykuł 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1992/2006 z dnia 18 grudnia 2006 r. w związku z art. 16 tego

rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że w okresie, w którym obywatel państwa członkowskiego był zatrudniony w urzędzie konsularnym państwa trzeciego położonym na terytorium państwa członkowskiego, którego nie jest on obywatelem, lecz w którym pracownik ten zamieszkuje, obywatel ten nie podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego w rozumieniu tego przepisu, o ile zgodnie z ustawodawstwem państwa członkowskiego swojego miejsca zamieszkania, przyjętego na podstawie art. 71 ust. 2 konwencji wiedeńskiej o stosunkach konsularnych sporządzonej w Wiedniu w dniu 24 kwietnia 1963 r., obywatel ten nie jest objęty krajowym systemem zabezpieczenia społecznego.

Wyrok Trybunału z 21 stycznia 2015 r. w sprawie C-529/13 Georg Felber przeciwko Bundesministerin für Unterricht, Kunst und Kultur

Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2000/78/WE – Artykuł 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2 lit. a), a także art. 6 ust. 1 i 2 – Odmienne traktowanie ze względu na wiek – Służba publiczna – System rent i emerytur – Uregulowanie krajowe wykluczające uwzględnianie okresów nauki zakończonych przed 18. rokiem życia

*) Artykuł 2 ust. 1, art. 2 ust. 2 lit. a) oraz art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nie stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak stanowiące przedmiot postępowania głównego, które – do celów przyznania prawa do emerytury i obliczenia wymiaru świadczenia emerytalnego – wyklucza uwzględnienie okresów nauki zakończonych przez urzędnika przed ukończeniem przez niego 18. roku życia, w zakresie w jakim uregulowanie to z jednej strony jest obiektywnie i racjonalnie uzasadnione zgodnym z przepisami prawa celem dotyczącym polityki zatrudnienia i rynku pracy, a z drugiej strony stanowi właściwy i konieczny środek do realizacji tego celu.

Wyrok Trybunału z 22 stycznia 2015 r. w sprawach połączonych C-401/13 i C-432/13 Vasiliki Balazs przeciwko Casa Judeţeană de Pensii Cluj (C-401/13), oraz Casa Judeţeană de Pensii Cluj przeciwko Attili Balazsowi (C-432/13),

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących – Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 – Artykuł 7 ust. 2 lit. c) – Stosowanie konwencji o ubezpieczeniu społecznym zawartych między państwami członkowskimi – Uchodźca pochodzący z innego państwa członkowskiego powracający do ojczyzny – Ukończenie okresów zatrudnienia na terytorium innego państwa członkowskiego – Wniosek o przyznanie emerytury – Odmowa

*) Wykładni art. 7 ust. 2 lit. c) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem nr 1992/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 18 grudnia 2006 r., należy dokonywać w ten sposób, że umowa dwustronna dotycząca świadczeń z zabezpieczenia społecznego należnych obywatelom jednego z umawiających się państw, którzy na terytorium drugiego umawiającego się państwa mieli status uchodźców politycznych – którą państwa te zawarły przed przystąpieniem do Unii Europejskiej i która nie została wymieniona w załączniku III do tego rozporządzenia – nie znajduje w dalszym ciągu zastosowania do

sytuacji uchodźców politycznych, którzy powrócili do ojczyzny przed zawarciem tej umowy dwustronnej i przed wejściem w życie tego rozporządzenia.

Wyrok Trybunału z 28 stycznia 2015 r. w sprawie C-417/13 ÖBB Personenverkehr AG przeciwko Gotthardowi Starjakobowi

Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2000/78/WE – Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Artykuł 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2 lit. a) – Artykuł 6 ust. 1 – Dyskryminacja ze względu na wiek – Uregulowanie krajowe uzależniające uwzględnienie, do celów określenia wynagrodzenia, okresów służby odbytych przed ukończeniem 18 lat od wydłużenia okresów uprawniających do awansu – Względy uzasadniające – Zdolność do osiągnięcia zamierzonego celu – Możliwość zaskarżenia wydłużenia okresów uprawniających do awansu

*) Prawo Unii, a w szczególności art. 2 i art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które w celu położenia kresu dyskryminacji ze względu na wiek uwzględnia okresy służby poprzedzające ukończenie 18 lat, lecz jednocześnie zawiera zasadę stosowaną w rzeczywistości wyłącznie w odniesieniu do pracowników poszkodowanych w wyniku tej dyskryminacji, która to zasada skutkuje wydłużeniem o rok okresu wymaganego do awansu w ramach każdej z trzech pierwszych kategorii wynagrodzenia i w ten sposób definitywnie utrzymuje odmienne traktowanie ze względu na wiek.

*) Prawo Unii, a w szczególności art. 16 dyrektywy 2000/78, należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie krajowe mające na celu położenie kresu dyskryminacji ze względu na wiek nie musi koniecznie umożliwiać pracownikowi, którego okresów służby odbytych przed ukończeniem 18 lat nie uwzględniono przy obliczaniu jego uprawnień związanych z awansem, uzyskania rekompensaty finansowej odpowiadającej zapłacie różnicy między wynagrodzeniem, które otrzymałby on przy braku takiej dyskryminacji, a faktycznie otrzymanym przez niego wynagrodzeniem. Niemniej w wypadku takim jak rozpatrywany w postępowaniu głównym oraz tak długo, jak system znoszący dyskryminację ze względu na wiek nie zostanie przyjęty zgodnie z tym, co przewiduje dyrektywa 2000/78, przywrócenie równego traktowania wymaga – jeśli chodzi o uwzględnienie okresów służby odbytych przed ukończeniem 18 lat, a także jeśli chodzi o awans w ramach skali wynagrodzeń – przyznania pracownikom, którzy zdobyli doświadczenie, nawet tylko w części, przed ukończeniem 18 lat, takich samych korzyści jak te, z których korzystali pracownicy, którzy zdobyli, po ukończeniu tego wieku, doświadczenie o takim samym charakterze i w porównywalnym wymiarze czasu.

*) Prawo Unii, a w szczególności art. 16 dyrektywy 2000/78, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie temu, by do celów uwzględnienia okresów służby odbytych przed ukończeniem 18 lat ustawodawca krajowy ustanowił obowiązek współpracy, zgodnie z którym pracownik musi przedstawić swojemu pracodawcy dowody odnoszące się do wspomnianych okresów. Natomiast nie stanowią nadużycia prawa ani fakt, że pracownik odmawia współpracy w celu stosowania uregulowania krajowego, takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które skutkuje dyskryminacją ze względu na wiek niezgodną z dyrektywą 2000/78, ani powództwo tego pracownika o zapłatę mające na celu przywrócenie równego traktowania w porównaniu z pracownikami, którzy zdobyli, po ukończeniu tego wieku, doświadczenie o takim samym charakterze i w porównywalnym wymiarze czasu.

*) W wypadku takim jak rozpatrywany w postępowaniu głównym zasadę skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie temu, by uregulowany w prawie krajowym termin przedawnienia roszczeń opartych na prawie Unii rozpoczynał bieg przed dniem ogłoszenia wyroku Trybunału, który wyjaśnia sytuację prawną w tym zakresie.

Usługi telekomunikacyjne

Wyrok Trybunału z 22 stycznia 2015 r. w sprawie C-282/13 T-Mobile Austria GmbH przeciwko Telekom-Control-Kommission

Odesłanie prejudycjalne – Sieci i usługi łączności elektronicznej – Dyrektywa 2002/20/WE – Artykuł 5 ust. 6 – Prawo użytkowania częstotliwości radiowych i numerów – Dyrektywa 2002/21/WE – Artykuł 4 ust. 1 – Prawo odwołania się od decyzji krajowego organu regulacyjnego – Pojęcie „przedsiębiorstwa, którego dotyczy decyzja wydana przez krajowy organ regulacyjny” – Artykuł 9b – Przekazanie indywidualnych praw do użytkowania częstotliwości radiowych – Wtórny przydział praw do użytkowania częstotliwości radiowych w następstwie połączenia dwóch przedsiębiorstw

*) Artykuły 4 i 9b dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r. oraz art. 5 ust. 6 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach), zmienionej dyrektywą 2009/140/WE należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym dane przedsiębiorstwo można uznać za podmiot, którego decyzja Krajowego Organu Regulacyjnego „dotyczy” w rozumieniu art. 4 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE, zmienionej dyrektywą 2009/140/WE, zawsze, gdy ww. przedsiębiorstwo dostarczające sieci lub świadczące usługi łączności elektronicznej jest konkurentem przedsiębiorstwa albo przedsiębiorstw będących stroną postępowania w sprawie udzielenia zgody na przewidziane we wspomnianym art. 5 ust. 6 przekazanie praw do użytkowania częstotliwości radiowych oraz adresatem decyzji Krajowego Organu Regulacyjnego, a decyzja ta może oddziaływać na pozycję rynkową tego pierwszego przedsiębiorstwa.

Własność intelektualna

Wyrok Trybunału z 22 stycznia 2015 r. w sprawie C-419/13 Art & Allposters International BV przeciwko Stichting Pictoright

Odesłanie prejudycjalne – Własność intelektualna – Prawo autorskie i prawa pokrewne – Dyrektywa 2001/29/WE – Artykuł 4 – Prawo do rozpowszechniania – Zasada wyczerpania – Pojęcie przedmiotu – Transfer obrazu chronionego dzieła z plakatu papierowego na płótno malarskie – Zamiana nośnika – Wpływ na wyczerpanie

*) Artykuł 4 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy interpretować w ten

sposób, że zasada wyczerpania prawa do rozpowszechniania nie ma zastosowania w sytuacji, gdy reprodukcja dzieła objętego ochroną, po dokonaniu jej sprzedaży na obszarze Unii za zgodą uprawnionego z prawa autorskiego, przeszła zamianę swego nośnika, taką jak transfer na płótno malarskie tej reprodukcji figurującej na plakacie papierowym i została na nowo wprowadzona na rynek w swej nowej formie.

Ochrona baz danych

Wyrok Trybunału z 15 stycznia 2015 r. w sprawie C-30/14 Ryanair Ltd przeciwko PR Aviation BV

Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 96/9/WE – Ochrona prawna baz danych – Baza danych niepodlegająca ochronie ani z tytułu prawa autorskiego, ani z tytułu prawa sui generis – Ograniczenie praw użytkowników bazy danych w drodze umowy

*) Dyrektywę 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych należy interpretować w ten sposób, że nie ma ona zastosowania do bazy danych niepodlegającej ochronie na mocy tej dyrektywy ani z tytułu prawa autorskiego, ani z tytułu prawa sui generis, w związku z czym art. 6 ust. 1, art. 8 i 15 rzeczonej dyrektywy nie stanowią przeszkody, aby twórca takiej bazy danych ograniczył w drodze umowy – bez uszczerbku dla obowiązującego prawa krajowego – korzystanie z niej przez strony trzecie.

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

Decyzja z 13 stycznia 2015 r. w sprawie Kasprzykowski przeciwko Polsce (skarga nr 47663/11)

Naruszenie art. 6 EKPC – prawo do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie – przewlekłość postępowania – art. 35 EKPC – kryteria dopuszczalności skargi

Skarżący podniósł zarzut przewlekłości postępowania administracyjnego w sprawie o uchylenie decyzji o przejęciu nieruchomości matki skarżącego w trybie dekretu PKWN z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej.

Postępowanie administracyjne zostało wszczęte w dniu 1 czerwca 2007 r. w związku z wnioskiem skarżącego skierowanym do Wojewody Mazowieckiego o uchylenie decyzji o przejęciu nieruchomości. W chwili rozpatrywania sprawy przez Trybunał sprawa była zawisła przed Naczelnym Sądem Administracyjnym.

ETPC po analizie stanu faktycznego sprawy przychylił się do stanowiska Rządu o niewyczerpaniu przez skarżącego krajowych środków odwoławczych. Trybunał odnotował, że w dniu 11 kwietnia 2011 r. weszła w życie nowelizacja z dnia 3 grudnia 2010 r. wprowadzająca zmiany w art. 37 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego oraz w art. 3 § 2 Ustawy o postępowania przed sądami administracyjnymi a ponadto zauważył, że skarżący do czasu wniesienia skargi do Trybunału, tj. do 24 lipca 2011 r. nie podjął żadnych nowych działań w celu przyspieszenia postępowania administracyjnego, poprzestając na skardze na bezczynność wniesionej w styczniu 2008 r.

W konsekwencji ETPC jednomyślnie orzekł, że skarga jest niedopuszczalna z powodu niewykorzystania przez skarżącego krajowych środków odwoławczych w rozumieniu art. 35 § 1 i skargę odrzucił na podstawie art. 35 § 4 Konwencji.

Wyrok z 13 stycznia 2015 r. w sprawie Maciejewski przeciwko Polsce (skarga nr 34447/05)

Art. 10 EKPC – wolność wypowiedzi – naruszenie EKPC

W rozpoznawanej sprawie Skarżący – dziennikarz, opublikował artykuł w którym zarzucił istnienie w jednym z sądów mafijnego układu pracowników wymiaru sprawiedliwości. Na podstawie art. 212 § 2 kodeksu karnego skarżący został skazany na karę grzywny.

ETPC uznał, iż ingerencja w prawo skarżącego do wolności wypowiedzi w rozumieniu art. 10 EKPC była zgodna z prawem oraz że służyła określonemu celowi – ochronie wymiaru sprawiedliwości. Jednakże, Trybunał stwierdził, iż ingerencja w prawo skarżącego nie spełniła wymogu konieczności w społeczeństwie demokratycznym. Co prawda ETPC zgodził się z argumentem Rządu, że na dziennikarzach spoczywa obowiązek rzetelnego weryfikowania danych, niemniej sądy krajowe nie mogą być zbyt rygorystyczne w ocenie rzetelności pracy dziennikarzy - prowadziłoby to bowiem do odstraszania dziennikarzy przed informowaniem społeczeństwa o sprawach publicznych i pełnieniem roli tzw. *watchdogów*.

Następnie ETPC dokonał szczegółowej analizy obydwu pomówień za jakie skazano skarżącego na poziomie krajowym. W obu przypadkach ETPC uznał działania krajowego wymiaru sprawiedliwości za nieproporcjonalne. ETPC stwierdził, że w przedmiotowej sprawie sądy krajowe w sposób niewystarczający dokonały rozróżnienia pomiędzy wyrażonymi opiniami oraz twierdzeniami o faktach.

W związku z powyższym ETPC uznał, że doszło do naruszenia art. 10 EKPC.

Wyrok z 13 stycznia 2014 r. w sprawie Łozowska przeciwko Polsce (skarga nr 62716/09)

Art. 10 EKPC – wolność wypowiedzi – brak naruszenia EKPC

Skarżąca - dziennikarka w jednym z artykułów napisała o byłej sędzi, że została ona dyscyplinarnie złożona z urzędu z uwagi na jej związki ze światem przestępczym. W związku z powyższym stwierdzeniem dziennikarka została oskarżona o pomówienie i skazana na podstawie art. 212 § 2 kodeksu karnego na karę grzywny.

ETPC stwierdził, że w sprawie nie doszło do naruszenia art. 10 EKPC, przychylił się do stanowiska zajętego przez sądy krajowe i wskazał, że dziennikarka, publikując niesprawdzone informacje, naruszyła zasady etyki dziennikarskiej poprzez niedochowanie należytej staranności, której oczekuje się od dziennikarza.

ETPC przeprowadził test „konieczności ingerencji w społeczeństwie demokratycznym", tj. zbadał czy ingerencja władz krajowych w wolność wypowiedzi dziennikarza była konieczna w demokratycznym społeczeństwie oraz ocenił czy dziennikarz działał w dobrej wierze i z należytą starannością.

Ponadto ETPC uznał za niedopuszczalną skargę dziennikarki w zakresie dotyczącym zarzutu naruszenia prawa do rzetelnego procesu w rozumieniu art. 6 § 1 EKPC.

Wyrok z 29 stycznia 2015 r. w sprawie Akhverdiyev przeciwko Azerbejdżanowi (skarga nr 76254/11)

Naruszenie art. 1 Protokołu Nr 1 do EKPC – prawo własności – pozbawienie prawa własności (mienia) – wywłaszczenie

Skarżący został w 2009 r. wywłaszczony w 2009 r. przez władze lokalne z nieruchomości – domu, do którego posiadał od 2005 tytuł własności oraz działki , w związku z przedsięwzięciem budowlanym rozbudowy miasta Baku. W zamian zaproponowano mu jako rekompensatę promesę na nowe stanowiące własność państwa 5-pokojowe mieszkanie w budowie. Skarżący powołując się na art. 1 Protokołu Nr 1 do EKPC podniósł, że ingerencja władz w jego własność była bezprawna i nieusprawiedliwiona.

ETPC wskazał, że mienie Skarżącego w rozumieniu art. 1 Protokołu Nr 1 do EKPC obejmowało nie tylko tytuł własności do budynku, ale również ekspektatywę nabycia własności działki.

ETPC stwierdził, że zarówno powoływane przez Rząd zarządzenie władz lokalnych z 2004 r. przeznaczające teren wokół nieruchomości Skarżącego pod nową inwestycję mieszkaniową, jak i przepisy ustawowe nie dawały władzom lokalnym podstawy do wywłaszczenia prywatnej własności lub eksmitowania właścicieli z ich domów bez wyroku sądu. W związku z tym podjęte przez władze wobec Skarżącego działania były w istocie pozbawieniem go mienia. ETPC stwierdził również, że w prawie krajowym istniały w czasie, gdy pozbawiono Skarżącego jego mienia, regulacje konstytucyjne i ustawowe, według których powinno zostać w sposób należyty przeprowadzone wywłaszczenie.

W konsekwencji ETPC stwierdził, że ingerencja w prawo własności Skarżącego nastąpiła bez zachowania ustawowo określonych przesłanek a Skarżący został pozbawiony w sposób arbitralny swojego mienia i zmuszony do przyjęcia niezgodnej z prawem i ustalonej w sposób arbitralny rekompensaty.

Nowe pytania prejudycjalne sądów administracyjnych

Postanowienie NSA z 5 lutego 2015 r., sygn. akt I FSK 255/14

Czy art. 18 lit. c) dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE z 2006 r., Nr L 347, s. 1 i nast. ze zm.) należy tak rozumieć, że po upływie okresu korekty, o której stanowi art. 187 dyrektywy, środki trwałe podatnika, z tytułu nabycia których odliczył VAT, w momencie zaprzestania przez niego działalności nie powinny podlegać opodatkowaniu i być ujmowane w spisie likwidacyjnym, skoro minął normatywnie określony czas korekty podatku naliczonego z tytułu ich nabycia, wynikający z założonego czasu zużycia tych środków w działalności gospodarczej podatnika, czy też niezależnie od okresu korekty środki trwałe w momencie zaprzestania działalności gospodarczej podatnika podlegają opodatkowaniu?